

Datum van inontvangstneming : 21/07/2014

Zaak C-284/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 juni 2014

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 april 2014

Verzoekende partij:

Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)

Verwerende partij:

Hauptzollamt Hamburg-Stadt

FINANZGERICHT HAMBURG

BESCHIKKING

In de zaak

GLS Grünwald Logistik Service GmbH

(omissis)

(omissis) Hamburg,

– verzoekster –

(omissis)

tegen

Hauptzollamt Hamburg-Stadt,

(omissis) Hamburg,

(omissis)

– verweerder –

inzake invoerheffingen

(antidumpingrechten)

heeft de Gemeinsame Senat van het Finanzgericht Hamburg für die Länder Freie und Hansestadt Hamburg, Niedersachsen und Schleswig-Holstein (omissis) na de terechtzitting op 1 april 2014 (omissis)

[Or. 2] beslist:

1. De procedure wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële beslissing heeft gegeven.
2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing inzake de volgende vraag van uitlegging van het Unierecht:

Is uitvoeringsverordening (EU) nr. 158/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot hernieuwde instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen, enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 49, blz. 29) geldig, hoewel vóór de vaststelling ervan geen recent zelfstandig antidumpingonderzoek is gevoerd, maar een destijds reeds voor het tijdvak van 1 oktober 2006 tot en met 30 september 2007 gevoerd antidumpingonderzoek slechts is voortgezet, terwijl dat onderzoek nochtans volgens de vaststellingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 22 mei 2012 (zaak C-338/10) niet beantwoordde aan de vereisten van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 56, blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2117/2005 van de Raad van 21 december 2005 tot wijziging van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 340, blz. 17), zodat het Hof in die zaak de op grond van dat onderzoek vastgestelde verordening (EG) nr. 1355/2008 van de Raad van 18 december 2008 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopig recht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 350, blz. 35) ongeldig heeft verklaard? **[Or. 3]**

(omissis)

(omissis) [Or. 4]

Motivering

Verzoekster maakt bezwaar tegen de heffing van invoerrechten. Tussen betrokkenen is de rechtmatigheid in geschil van een verordening inzake de instelling van een antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (hierna: „producten”) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (hierna: „China”).

Verweerder heeft de betrokken rechten gevorderd op grond van uitvoeringsverordening (EU) nr. 158/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot hernieuwde instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen, enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 49, blz. 29; hierna: „verordening nr. 158/2013”).

- 1 a) Bij verordening (EG) nr. 642/2008 van de Commissie van 4 juli 2008 (PB L 178, blz. 19) was reeds vanaf 6 juli 2008 een voorlopig antidumpingrecht ingesteld op de producten van oorsprong uit China, in de vorm van een te stellen zekerheid van 482,20 EUR per ton nettoproductgewicht.
- b) Bij verordening (EG) nr. 1355/2008 van de Raad van 18 december 2008 (PB L 350, blz. 35; hierna: „verordening nr. 1355/2008”) is voor deze producten voor aanvankelijk vijf jaar een antidumpingrecht ingesteld en zijn de door verordening nr. 642/2008 ingestelde voorlopige maatregelen bekrachtigd. Als onderzoektijdvak voor deze maatregelen was gekozen voor het jaar tussen 1 oktober 2006 en 30 september 2007, dat direct voorafging aan de inleiding van de procedure door middel van het op 20 oktober 2007 gepubliceerde bericht.
- c) Naar aanleiding van een verzoek om een prejudiciële beslissing van de verzoekende kamer van 1 mei 2010 (omissis) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie bij arrest van 22 maart 2012 (C-338/10), in navolging van de conclusie van de advocaat-generaal, verordening nr. 1355/2008 ongeldig verklaard. Het oordeelde dat de Commissie en de Raad de vereisten [Or. 5] van artikel 2, lid 7, sub a, van de op dat ogenblik geldende basisverordening voor de vaststelling van antidumpingverordeningen – verordening (EG) nr. 384/96 van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 1996, L 56, blz. 1; hierna: „verordening nr. 384/96”), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2117/2005 van de Raad van 21 december 2005 (PB L 340, blz. 17) – niet hadden nageleefd, door de normale waarde van de producten te bepalen op basis van de werkelijk betaalde of te betalen prijzen van een soortgelijk product in de Unie, zonder daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om deze waarde vast te stellen aan de hand van de prijzen die voor hetzelfde product in een derde land met een markteconomie worden toegepast (punt 36 van het arrest).

d) De Commissie heeft naar aanleiding daarvan het antidumpingonderzoek gedeeltelijk heropend. Op 18 februari 2013 heeft de Raad verordening nr. 158/2013 vastgesteld, waarbij vanaf 23 februari 2013 het definitieve antidumpingrecht „opnieuw” werd ingesteld (artikel 1, lid 1, van verordening nr. 158/2013). In de considerans van verordening nr. 158/2013 is de procedure die aan de instelling voorafging uitvoerig beschreven.

- 2 Bij aanslag van 3 april 2013 heeft verweerder van verzoekster invoerrechten gevorderd, waaronder een antidumpingrecht van 62 983,52 EUR op grond van verordening nr. 158/2013.

Verzoekster heeft op 30 april 2013 bezwaar ingediend op de enkele grond dat verordening nr. 158/2013 onrechtmatig is. Verweerder heeft dit bezwaar bij beschikking van 24 mei 2013 als ongegrond afgewezen. Hij stelde dat hij niet bevoegd is de rechtmatigheid van verordeningen van instellingen van de Unie na te gaan en dat verordening nr. 158/2013 in casu correct was toegepast.

- 3 Verzoekster heeft op 26 juni 2013 tegen deze beschikking beroep ingesteld. Volgens haar is verordening nr. 158/2013 in strijd met hoger Unierecht en derhalve onrechtmatig en ongeldig, omdat zij is vastgesteld op basis van de gedeeltelijk heropende antidumpingprocedure van verordening nr. 1355/2008, waarvoor geen rechtsgrondslag kan worden gevonden [Or. 6] in de verordening zelf of in basisverordening nr. 384/96 of de basisverordening waarbij deze is vervangen, verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 343, blz. 51; hierna: „verordening nr. 1225/2009”).

In casu biedt het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98 P) evenmin een grondslag om de procedure te heropenen. In dat arrest heeft het Hof zich er weliswaar niet tegen verzet dat de Commissie de antidumpingprocedure van een door het Hof reeds nietig verklaarde antidumpingverordening heropende voor verdere vaststellingen betreffende de voorwaarde van schade aan een bedrijfstak van de Gemeenschap, maar in die zaak stond al vast dat producten met dumping waren ingevoerd. Indien het Hof daarentegen, zoals in casu, een antidumpingverordening ongeldig verklaart omdat de normale waarde niet volgens de wettelijke vereisten is vastgesteld, kan de oorspronkelijke procedure niet worden heropend, aangezien de noodzakelijke vaststelling dat sprake is van dumping ontbreekt. Uit dat arrest volgt dus dat een nieuwe antidumpingverordening moet worden vastgesteld op basis van een recent, dus geactualiseerd onderzoekstijdvak, wat in casu niet het geval was.

Verzoekster betoogt voorts dat verordening nr. 158/2013 pas na afloop van de in artikel 6, lid 9, van verordening (EG) nr. 1225/2009 neergelegde termijn van 15 maanden is vastgesteld.

Verzoekster verzoekt

de aanslag tot invordering van invoerrechten van verweerder van 3 april 2013 (AT/G/40/000039/04/2013/4600), in de vorm van de beschikking op bezwaar van verweerder van 24 mei 2013, nietig te verklaren, wat betreft het daarin gevorderde antidumpingrecht.

Verweerder verzoekt

de vordering af te wijzen.

Verweerder verwijst naar de inhoud van zijn beschikking op bezwaar. **[Or. 7]**

De behandelende kamer schorst de behandeling (omissis) en verzoekt het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de in het dictum geformuleerde vraag. Volgens de behandelende kamer zijn voor de beslissing van dit geding de volgende wettelijke bepalingen relevant:

1. Toepasselijke bepalingen

a) Verordening (EEG) nr. 2176/84 van de Raad van 23 juli 1984 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 201, blz. 1)

artikel 7, lid 9, sub a: Een onderzoek wordt afgesloten hetzij door beëindiging, hetzij door het nemen van definitieve maatregelen. In het algemeen dient het onderzoek binnen een jaar na de aanvang van de procedure te zijn afgesloten.

b) Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 56, blz. 1)

Artikel 6

Het onderzoek

(9) Het onderzoek in de overeenkomstig artikel 5, lid 9, ingeleide procedures wordt, voor zover mogelijk, binnen één jaar afgesloten. Het wordt in ieder geval binnen 15 maanden na de opening beëindigd, overeenkomstig artikel 8 of artikel 9 gedane bevindingen.

c) Verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 343, blz. 51)

Artikel 6

Het onderzoek

(9) Het onderzoek in de overeenkomstig artikel 5, lid 9, ingeleide procedures wordt, voor zover mogelijk, binnen één jaar afgesloten. Het wordt in ieder geval binnen 15 maanden na de opening beëindigd, **[Or. 8]** overeenkomstig artikel 8 of artikel 9 gedane bevindingen.

d) Uitvoeringsverordening (EU) nr. 158/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot hernieuwde instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen, enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 49, blz. 29)

[...] Overwegende hetgeen volgt:

I. PROCEDURE

[...]

(31) De maatregelen werden ingesteld voor het in de oorspronkelijke verordening als volgt omschreven product: bereide of verduurzaamde mandarijnen, tangerines en satsuma's daaronder begrepen, en clementines, wilkings en andere dergelijke kruisingen van citrusvruchten, zonder toegevoegde alcohol, ook indien met toegevoegde suiker of andere zoetstoffen, zoals omschreven onder GN-post 2008 en momenteel vallende onder de GN-codes 2008 30 55, 2008 30 75 en ex 2008 30 90 (Taric-codes 2008309061, 2008309063, 2008309065, 2008309067 en 2008309069), van oorsprong uit [...] China.

(32) In dit opzicht interpreteerde het Hof de op 27 juli 2011 door de Commissie aan het Hof verstrekte statistieken in het referentielandarrest als gegevens die uitsluitend betrekking hebben op het betrokken product. De Commissie heeft echter de volledige reikwijdte van elke GN-code in deze statistieken opnieuw onderzocht, en er dient op te worden gewezen dat deze statistieken een breder terrein omvatten dan het onder de maatregelen vallende product, aangezien zij tevens betrekking hadden op de volledige GN-codes 2008 30 55, 2008 30 75 en 2008 30 90. De statistische gegevens met betrekking tot het betrokken product of het soortgelijke product (voor GN-codes 2008 30 55 en 2008 30 75) voor de bovengenoemde landen gedurende het onderzoektijdvak zijn als volgt:

(33) De statistische gegevens met betrekking tot GN-code 2008 30 90 omvatten ook andere producten dan het betrokken product. Op basis van deze gegevens kunnen dan ook geen conclusies getrokken worden betreffende de invoer van het soortgelijke product. Derhalve kan niet uit de statistieken worden afgeleid dat het soortgelijke product gedurende het onderzoektijdvak werd ingevoerd uit hetzij Israël of Swaziland.

(54) Rekening houdende met de door de partijen gemaakte opmerkingen, de analyse daarvan en het gebrek aan medewerking door potentiële producenten in derde landen ondanks beduidende inspanningen door de diensten van de Commissie, werd geconcludeerd dat een normale waarde op basis van de prijs of door berekening vastgestelde waarde in een derde land met markteconomie zoals voorgeschreven door artikel 2, lid 7, sub a, van de basisverordening niet kon worden vastgesteld.

5.3.7. Conclusie inzake normale waarde **[Or. 9]**

(58) Gezien het ontbreken van verdere opmerkingen en het feit dat het ondanks de beduidende inspanningen van de diensten van de Commissie om een medewerkende producent in een referentieland te vinden, niet mogelijk is gebleken om gegevens van een producent in een referentieland te verkrijgen voor het onderzoekstijdvak, zijn punten 38 tot en met 45 van de considerans van de voorlopige verordening hierbij bevestigd.

2. Relevantie van de vraag

De beantwoording van de prejudiciële vraag is relevant voor de beslechting van het geding. De uitkomst van het beroep hangt uitsluitend ervan af of de bestreden verordening rechtsgeldig is dan wel ongeldig wordt verklaard wegens strijdigheid met hoger recht.

3. In rechte

De juridische beoordeling van verordening nr. 158/2013 is volgens de verzoekende kamer onzeker wat het Unierecht betreft.

a) In het bijzonder doet de omstandigheid dat bij verordening nr. 158/2013 in 2013 een antidumpingrecht is ingesteld op basis van een onderzoekstijdvak tussen 1 oktober 2006 en 30 september 2007 – meer dan vijf jaar terug in de tijd – twijfels rijzen over de geldigheid ervan.

Zowel de oorspronkelijke basisverordening – verordening nr. 384/96 – als de opvolger daarvan – verordening nr. 1225/2009 – bepaalden in artikel 6, lid 9, eerste volzin dat het onderzoek, voor zover mogelijk, binnen één jaar wordt beëindigd. In de tweede volzin wordt daaraan toegevoegd dat het antidumpingonderzoek in ieder geval binnen 15 maanden na de opening wordt beëindigd. Deze termijn van 15 maanden is in casu niet in acht genomen wanneer naar de heropening van de procedure wordt gekeken.

Ook volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het onderzoek, teneinde antidumpingrechten te kunnen vaststellen die geschikt zijn om de bedrijfstak van de Gemeenschap **[Or. 10]** te beschermen tegen dumping, op grond van zo recent

mogelijke informatie worden verricht [zie in die zin arrest van 3 oktober 2000, C-458/98 P, punt 92, waarin eerdere verordening (EEG) nr. 2176/84 aan de orde was, die nog geen bepaling bevatte over een in ieder geval in acht te nemen termijn, maar in artikel 7, lid 9, sub a, tweede volzin enkel bepaalde dat het onderzoek „[i]n het algemeen [...] binnen een jaar na de aanvang van de procedure [dient] te zijn afgesloten”].

b) Voorts twijfelt de verzoekende kamer aan de geldigheid van verordening nr. 158/2013 op grond dat de relevante basisverordeningen – verordening nr. 384/96 en verordening nr. 1225/2009 – geen regels bevatten op grond waarvan een onderzoek wordt heropend nadat de antidumpingverordening die is vastgesteld op basis van het destijds gevoerde onderzoek door de Unierechter ongeldig is verklaard.

De kamer erkent dat het ontbreken van dergelijke regels er niet noodzakelijk aan in de weg staat dat de procedure wordt heropend en een nieuwe antidumpingverordening wordt vastgesteld, zoals blijkt uit het arrest van het Hof in een vergelijkbare zaak (arrest van 3 oktober 2000, C-458/98 P). In de zaak die aanleiding heeft gegeven tot dat arrest werd de oorspronkelijke antidumpingverordening in een eerste beroep bij het Hof nietig verklaard omdat de schade van de bedrijfstak van de Gemeenschap onjuist was vastgesteld. Daarop had de Commissie de oorspronkelijke procedure heropend, voor een geactualiseerd referentietijdvak een nieuw onderzoek gevoerd (enkel) naar de schade, en op basis daarvan een nieuwe antidumpingverordening vastgesteld. In het tweede beroep bij de Unierechter dat daarop volgde, heeft het Hof deze handelwijze bekrachtigd. Het oordeelde dat de in het eerste beroep bij het Hof vastgestelde onrechtmatigheid geen betrekking had op de voorbereidingshandelingen van het onderzoek, die hebben geleid tot de vaststelling van de oorspronkelijke, later ongeldig verklaarde, antidumpingverordening, en in het bijzonder niet op de opening van de procedure. De Commissie kon dan ook het onderzoek **[Or. 11]** heropenen en zich baseren op die handelingen om vervolgens een nieuw onderzoek naar de schade voor een ander referentietijdvak te voeren. Het Hof kwam tot de slotsom dat de Commissie voor de betrokken antidumpingverordening de schade in het kader van de – volgens de bewoordingen van het Hof – „nog steeds lopende antidumpingprocedure” op basis van een ander referentietijdvak kon vaststellen, zonder schending van het arrest tot nietigverklaring, omdat – zoals verder in het arrest wordt geoordeeld – de oorspronkelijke procedure niet nietig was verklaard en de dumpingpraktijken aanhielden (punten 85 en 96 van het arrest).

De verzoekende kamer twijfelt of de overwegingen van dat arrest op de onderhavige zaak kunnen worden toegepast. In de eerste plaats was vóór de heropening van de litigieuze procedure in de onderhavige zaak nog helemaal niet effectief vastgesteld dat sprake was van dumping, die had kunnen aanhouden. De door het Hof in het arrest van 22 maart 2012 (C-338/10) bekritiseerde bepaling van de normale waarde betreft immers een van de grondvoorwaarden om te

kunnen spreken van dumping (zie arrest van het Gerecht van 11 juli 2013, T-459/07). In de tweede plaats is bij de heropening van de procedure voor de conserven met mandarijnen – anders dan in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98) – voor het verdere onderzoek geen geactualiseerd tijdvak gekozen, hoewel een dergelijke verplichting zou kunnen worden afgeleid uit het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (zie punt 92 van het arrest).

c) Zelfs indien het in beginsel toch mogelijk is op basis van een niet-geactualiseerd onderzoekstijdvak dat ver terug in de tijd ligt een („achteraf verbeterde”) antidumpingverordening vast te stellen, heeft de verzoekende kamer bij gevallen als het onderhavige ernstige bedenkingen, omdat het gebrek op grond waarvan oorspronkelijke antidumpingverordening nr. 1355/2008 door het Hof bij arrest van 22 maart 2012 (C-338/10) ongeldig is verklaard – ontbreken van de nodige zorgvuldigheid [**Or. 12**] bij de bepaling van de normale waarde – nog steeds niet met zekerheid is verholpen.

Uit de punten 54 en 58 van de considerans van litigieuze verordening nr. 158/2013, die is vastgesteld na de heropening van de procedure, blijkt dat ondanks beduidende inspanningen van de diensten van de Commissie geen normale waarde kon worden vastgesteld, wegens het gebrek aan medewerking van potentiële producenten in derde landen. Op grond daarvan zijn (enkel) de bevindingen van de voorlopige verordening bevestigd.

Volgens de verzoekende kamer kan niet met voldoende zekerheid worden uitgesloten dat de door het Hof in zijn arrest van 22 maart 2012 (C-338/10) vastgestelde tekortkoming, die erin bestond dat het onderzoek naar de normale waarde destijds niet zorgvuldig was gevoerd, ook heeft geleid tot het mislukken van het daarna heropende onderzoek. Het ligt immers voor de hand dat de bereidheid van ondernemingen uit derde landen om in te gaan op een verzoek tot medewerking aan een onderzoek wezenlijk afneemt naarmate meer tijd verstrijkt ten opzichte van het relevante onderzoekstijdvak (in casu: een bevraging meerdere jaren later). Tegen deze achtergrond betwijfelt de verzoekende kamer of de omstandigheid dat de na de heropening uitgevoerde verdere onderzoeken zonder concreet resultaat waren, een geactualiseerde, zorgvuldige bepaling van de normale waarde vervangt en volstaat voor de vaststelling van dumping.

d) Aan deze bedenkingen wordt ook niet afgedaan door de verdere overwegingen tot vaststelling van verordening nr. 158/2013 waarin wordt gesteld dat het Hof zich in zijn arrest van 22 maart 2012 op een verkeerde grondslag heeft gebaseerd om vast te stellen dat de instellingen van de Unie in de oorspronkelijke antidumpingprocedure de gegevens uit de statistieken van Eurostat niet met de nodige zorgvuldigheid hadden onderzocht.

Volgens de punten 30 e.v. van de considerans van verordening nr. 158/2013 heeft het Hof zich gebaseerd op statistieken die ook **[Or. 13]** betrekking hadden op andere dan de onder de verordening vallende producten.

De statistieken waarop het Hof zich heeft gebaseerd, waren door de Commissie aan het Hof verstrekt (zie punten 16 en 33 van het arrest van 22 maart 2012, C-338/10). Indien de door de Commissie verstrekte statistieken inderdaad niet de relevante statistieken waren en indien er voor de vaststelling van dumping een beduidend verschil was tussen de overgelegde statistieken en de in feite relevante statistieken, zou volgens de verzoekende kamer juist moeten worden overwogen of tenminste deze omstandigheid tot een nieuwe antidumpingprocedure had moeten leiden en zich (bijkomend) verzet tegen een heropening van de oude procedure.

4. Vanwege de hiervóór uiteengezette twijfels, heeft de kamer besloten het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de in het dictum van deze beschikking geformuleerde vraag.

[ondertekening, voor eensluidend gewaarmerkt]